

"נעצרת לחמישה ימים בלבד"

הנחיות והמקלחת נימצאים בתוך חדר המעצר רק מופרדים במחיצה. את החדר עצמו אומנם שוטפים מדי יום, אבל את הי נחיות והכיור מנקים רק פעם בחודש. שופכים עליהם מיראש ושוטפים במים.

ביאפרה

באבו-כביר

ב ימים הראשונים כמעט לא אכלתי. חדר-האוכל באבו-כביר מיועד ל-80 עצורים. בדרך-כלל נימצאים שם בין 130 ל-150 איש.

(המשך מעמוד 13)

את המזרון המתפרק, אחת שמתי מתחת לראש, כי אני רגיל לישון עם כר, ונשארה לי רק שמירה אחת להתכסות. לא נרדמתי כל הלילה מרוב קור.

אחרי יומיים בתא הזה הביאו אותי ב-פני שופט, שם האריכו את מעצרי בעשרה ימים נוספים.

באיזה אופן שהוא גודע לאשתי שנעצרתי — לא באופן רשמי — והיא הגיעה לבית המשפט. היא הביאה איתה תיק עם מגבת, סבון כלי גילוח, משחת שיניים וכלי-מיטה. כשהשופט פסק לי עשרה ימים נוספים,

זה עלול לקרות לך!

מה תעשה אם מחר בכוכר, לפני צאתך לעבודה, יתיוצבו בפתח ביתך שני שוטרים ויודיעו לך שאתה מתבקש לסור עימם לשעה קלה לתחנת-המשטרה?

אם אתה אזרח ישראלי ממוצע, שומר חוק ומורגל למשמעת צה"ל, לא תהסס כלל, תתלווה לשוטרים מתוך אמון מלא בדבריהם. זו יכולה להיות טעות גדולה מצידך.

כי העובדה שאתה חף מפשע — איננה ביטחון מספיק שלא תמצא עצמך, לאחר "השעה הקלה" עליה דיברו השוטרים, בבית-המעצר — ל-48 שעות, ואחרי-כך בפקודת שופט, עד אמילו 30 יום. כל זאת — ללא משפט, לפני המשפט.

לשם כך, מספיק שהמשטרה רק חושדת בך שעברת על החוק. כאשר מתרסקת המשטרה על דלתו של פושע ותיק, הוא יוצא לדרך מצוייד בכל הדרוש, מבחינה פיזית, אך בעיקר — מוכן מבחינה פסיכולוגית. כשיישלח לבית-המעצר, ימצא עצמו במקום מוכר, בין מכרים ותיקים — מבין העצורים והסוהרים כאחד.

אבל כאשר אתה תגיע לשם — היה נכון לקבל הלם קשה: לפתע, ללא אזהרה, תושלך ממיסגרת חייך השלווים והמסודרים לחיים תתי-אנושיים:

פישפוש זוהמה נוראה — אכילה בידיים ללא כלי-אוכל — מזון מוגש ברגליים — אלימות ללא הגנה (רק לפני שבועות מספר התפרי סמה בעיתונים שערוויית הצעיר החשוד ברצח הגינקולוג התליאכבי, ששני הומוסקסואלים ניסו לאנוס אותו בתא המעצר באבו-כביר, הי כוחו מכות רצח — בלי שהסוהרים חשו לעזרתו) — העלמת זכויותיך החוקיות — ניתוק הקשר עם המשפחה ועורך-הדין — שליטת פיזית רפואי מחולים — ענני-חשיש ממלאים את האוויר — זוהי התמונה כאשר המשטרה, במקום להגן עליך, יוצאת נגדך במטרה לשבור אותך ולהוציא ממך חודאה.

בכתבה זו מובאים כלשונם פיפוריהם (ששולבו לצורך הכתבה בסרי פור אחד) של עצירים שבילו בבית-המעצר הירוע ביותר לשימצה בארץ — זה שבאבו-כביר, בכניסה המזרחית לתליאכבי.

אחדים מבין המרואיינים הינם פושעים מועדים. אחרים — אזרחים שהיו מהוגנים עד שנתפסו לראשונה. אחדים מהם מפורסמים — אחרים אלמונים. אבל מהסיפורים של כולם כאחד מצטיירת תמונה ברורה — על הגהינום ששמו אבו-כביר.

בשבע בוקר מתחילים להכניס את הי עצורים לארוחת-בוקר. לפני השולחנות ישנו אשנב דרכו מקבלים את האוכל. חצי ביצה, רבע משולש גבינה מותכת, ריבה ורבע כיכר-לחם שחור, בלתי פרום. הכל באותה צלחת פלסטיק. חוץ מזה נותנים לך נוזל שצריך להיות קקאו או קפה דלוח — לא ברור מה. אבל הנוזל מעולם לא חם. מחלקים אותו בספלים בהתחלת הי ארוחה, ועד סופה הוא כבר קר.

כלי-אוכל לא נותנים, העצורים חייבים לאכול בידיים. למדתי מעצורים ותיקים איך עושים זאת: לקחתי את הקרום הקשה של הלחם ובעזרתו מרחתי את המרגרינה והי ריבה. את הביצה והגבינה אפשר תמיד לאכול בידיים.

אחרי ארוחת-הבוקר מתחיל סדר היום: יוצאים לטיול לחצי שעה בחצר קטנטנת מוקפת חומה — עד שמוציאים את הי שמיכות מן החדרים ומנקים אותם. אחר כך חוזרים לתא ויושבים בכסלה עד 12, זמן ארוחת-הצהריים.

בארוחה זו מגישים אוכל קר, מלבד הי מרק, שהוא בדרך-כלל חם וטעים. עם הי מרק מגישים גם כף.

ביקשתי מהשוטר שלוחה אותי לגשת לי-אשתי לקחת ממנה את החפצים. הוא ענה שאין אפשרות לכך — הוא ממהר. פניתי לשופט, והוא השיב — לתדהמתי הרבה — שהדבר תלוי בשוטר, אם השוטר אינו מאפשר לי זאת — משמע שאין לו זמן.

הזועזועתי מתשובת השופט. חשבתי ב-ליבי: "אם השופט המכובד היה נימצא בתא המזוהם ההוא 48 שעות ללא מגבת ו-מברשת שיניים, לא היה חס-כל-כך על שלוש דקות." אבל לא אמרתי חששתי מביזיון בית-הדין.

עשרת המים הבאים היו גהינום. את הי שמיכות היו מוציאים מחוץ לתא כל בוקר בשבע וחצי, שעה אחרי ההשכמה, ומאותה שעה, במשך כל היום, הייתי יושב קופא מקור על המיזרון החשוף. המיזרון הוא סיפור בפני עצמו. כל הי חוטים הוצאו ממנו: העצורים שלטו אותם כדי לתלות כביסה או להדק את המכנסים. את התגורות לוקחים בזמן החיפוש. עשבי הים במזרון היה מגובב ערימות ערימות מתחת ליוטה המוכתמת. הדבר נראה כשק מזוהם וחסר-צורה.

